

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 8467 van 11 mei 2012
in de zaak A. 204.429/XIV-34.139**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bruno Soenen
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Kortrijksesteenweg 597
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

Het cassatieberoep, ingesteld op 11 april 2012, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 75.720 van 24 februari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 17 april 2012 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, is, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees

Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties waarop de verzoeker een beroep doet, heeft geen juridisch bindende kracht en geldt enkel ten titel van aanbeveling.

In de mate dat de verzoekers aanvoeren dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet over de volle rechtsmacht beschikt, voorziet artikel 39/2, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien maken de artikelen 39/69 en 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet het de partijen mogelijk onder bepaalde voorwaarden “nieuwe gegevens” ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te brengen. Het aldus bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep heeft een devolutieve werking, waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de voor hem aangevoerde middelen de beslissingen van de commissaris-generaal kan hervormen, zonder door de motieven van deze laatste gebonden te zijn. Het beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet heeft ook een schorsende werking. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt aldus kennis van het geschil in zijn volledigheid en het gaat om een beroep met volle rechtsmacht. Ook het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 geoordeeld dat uit de voornoemde elementen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beginsel over volle rechtsmacht beschikt, wanneer hij op grond van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet optreedt en dat de rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd.

De vraag of de lidstaten dienen “te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83” en of “deze administratieve rechtscolleges over een eigen administratieve onderzoeksbevoegdheid (dienen) te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te

verrichten naar alle relevante feiten, (...) (die) nuttig zijn om de zaak te beoordelen”, is niet dienend voor de oplossing van het geschil omdat de Vreemdelingenwet precies dergelijk beroep bij een administratief rechtscollege, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voorziet. Dit geldt ook voor de vraag of artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel van het recht op verdediging de mogelijkheid van een beroep met volle rechtsmacht vereisen.

Wat betreft de repliekmogelijkheid van de asielaanvrager op de nota van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan niet - en de verzoekers voeren ook niet aan - dat zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een antwoord op de repliekmemoirie van de commissaris-generaal hebben willen indienen of dat zij daar op de terechtzitting enige opmerking over hebben gemaakt. Zij kunnen dit niet voor het eerst voor de Raad van State als administratieve cassatierechter opwerpen noch er een prejudiciële vraag over laten stellen. Ten overvloede weze vermeld dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 45/2010 van 29 april 2010 heeft geoordeeld dat de artikelen 39/60 en 39/81, tweede tot vierde lid, van de Vreemdelingenwet niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden, in zoverre de vreemdeling die bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft ingesteld, geen repliekmemoirie kan indienen. De beide partijen beschikken voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over één enkel proceduregeschrift en de verzoekers hadden alleszins de mogelijkheid van een mondelinge repliek evenals de mogelijkheid om, weliswaar onder bepaalde voorwaarden, nieuwe gegevens voor te leggen.

Uit de motivering van het bestreden arrest blijkt dat de door de verzoekers neergelegde documenten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn beoordeling van de asielaanvragen werden betrokken. De beoordeling van de bewijswaarde en de authenticiteit van neergelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

Het enige middel is daarom, voor zover ontvankelijk, ongegrond. Om de hierboven uiteengezette redenen moet niet worden ingegaan op het verzoek om twee prejudiciële vragen te stellen.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op elf mei tweeduizend en twaalf, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams